

[Estrup]

det private ejerboligbyggeri med i hvert fald 10.000 enheder. Det vil sige et helt andet niveau for det samlede byggeri end det, vi kendte i højrentesituationen med over 20 pct. i rente i 1982. Så der var en ganske særlig grund til, at vi var højt oppe i 1982 med den almenyttige kvote.

Der er nogle enkelte ting i boligbyggeriloven, jeg godt et øjeblik vil hæfte mig ved, og som jeg mener at der er grund til at sætte spørgsmålstejn ved. Det er specielt kollegieordningen og den 3-årige forlængelse, man foreslår. Vi har jo allerede haft en 3-årig periode, og nu foreslår man altså en ny 3-års periode, og sådan som man må forstå lovforslaget, er det med uændret beløb, det vil sige 20 mill. kr. Derudover er der tale om en mindre ændring i § 1, nr. 29, som er lidt overraskende, og som nok kan få én til at sætte spørgsmålstejn ved, om det faktisk er en uændret forlængelse.

Men først og fremmest synes jeg, at i den situation, hvor vi påtænker at forlænge kollegiestøtteordningen endnu 3 år, kræver det en nærmere redegørelse. Så har vi brug for at vide præcist, hvordan den ordning har virket, hvordan niveauet er for støtten, om det er tilstrækkeligt, om det i rimeligt omfang slår til, eller der er oparbejdet nogle nødlidende situationer rundt omkring på kollegierne, som betyder, at det ikke er tilstrækkeligt.

Hvis det havde været en 1-årig forlængelse, kunne man måske endda forestille sig det, men når vi nu snakker om 3 år, er det en ny situation, og så er vi nødt til at have noget mere materiale på bordet. Ellers vil vi komme i den situation, at vi faktisk har haft uændret beløbsmæssig kollegiestøtte i de sidste 6-7 år, og det er en farlig situation.

Samtidig synes jeg der er grund til at påpege, at man nu flytter den del af støtten, som er gået til at oprette økonomien i kollegier og ungdomsboliger, og at man altså nu ikke længere – tilsyneladende – har tænkt sig at sætte noget af på det punkt. Derfor er mit spørgsmål til boligministeren: hvad skal træde i stedet, når den hidtidige ordning på det punkt forsvinder?

Derudover vil jeg godt påpege, at i nr. L 102 er der efter min mening et problem, når man ønsker, at realkreditinstitutterne og deres reservefondsbidrag skal lægges ind under en boligministeriel bemyndigelse. Vi kender

alle sammen den såkaldte mængderabat fra 1985, som kom frem gennem en frivillig aftale.

Jeg synes, der er grund til at holde fast i, at det, som er afgørende for det bidrag, som ydes vedrørende det støttede byggeri, må være den risiko, som hænger sammen med det støttede byggeri. Hvis der ikke er nogen risiko, kan der selvfølgelig heller ikke siges at være noget behov for bidrag, men i det omfang der er en risiko, må bidraget følge den. Derfor vil jeg på det punkt opfordre boligministeren til at genoptage forhandlingerne med realkreditinstitutterne og prøve at få en frivillig aftale. Det egner det område sig bedst til.

Endelig skal jeg sige nogle enkelte ting om de to VS-forslag. Det er klart, at i et vist omfang er der tale om forslag, som vi tidligere har afvist, og derfor kan jeg med det samme sige, at vi ikke kan stemme for noget af forslagene.

Jeg har med glæde bemærket, at VS har taget det initiativ op, som jeg på de Radikales vegne i september 1986 lagde ud med vedrørende Københavns Kommune, og det glæder mig naturligvis, at vi kan regne med VS' støtte dér. Når vi ikke hidtil har inddraget VS i de forhandlinger, skyldes det, at det først og fremmest var Socialdemokratiet og de Konservative, der reagerede på det, og derfor er det bl.a. med de partier, vi har forhandlet ordningen med Boligministeriet.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg tror, at utrolig mange mennesker, i hvert fald de mennesker, der bor på kollegier, har draget et lettelsens suk, da de hørte hr. Estrups svar heroppefra på spørgsmålet om, hvorvidt forlængelsen af de nuværende kollegiestøtteordninger indgår i forliget mellem regeringen og de Radikale. Det gør den helt åbenbart ikke, og det synes jeg der er grund til at udtrykke stor tilfreds med.

Til gengæld vil jeg godt spørge hr. Estrup om to ting.

Den ene er det spørgsmål, hr. Baadsgaard tidligere har været inde på her: forestiller man sig, at denne kvota på 9.000 skal opsuge størsteparten af de 8.000 flygtninge, Danmark nu skal bosætte? Er det argumentet for kvotastørrelsen? Der bliver jo ikke meget